GEERTRUDE VERWEIJ

Alleen is maar alleen

Familieroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Het duurde heel even voor Max besefte dat het geluid dat ze hoorde de bel van haar nieuwe huis was. Daar mocht ze wel iets aan veranderen, want dat rare haperende schorre geluid was niet echt duidelijk genoeg om haar uit haar concentratie te halen als ze aan het werk was. Waarschijnlijk had ze het nu ook alleen gehoord omdat er tegelijkertijd op de deur geklopt werd.

Struikelend over de lukraak verspreide verhuisdozen bereikte ze de gang. Ze schoof twee dozen die de buitendeur blokkeerden aan de kant en deed hem open.

'Hé, hallo! Daar ben je dan toch. Ik vroeg me al af of ik de deur moest openbreken. Ik zag wat bewegen en ik hoorde een hoop gestommel, maar er gebeurde verder niets.' De man die voor haar deur stond stak zijn hand uit. 'Ik ben Jonas, je buurman.'

'O, hallo. Ik ben Max.' Ze schudde zijn hand en vroeg zich af wat hij verder wilde. Was dit zo'n buurt waarin ze van je verwachtten dat je meteen kwam kennismaken en voortdurend sociaal deed? Ze hoopte van niet, want dan zou ze gauw weer moeten verhuizen. Wat jammer

zou zijn, want het was een leuk huis en ze woonde hier net een paar dagen.

'Er is gisteren een pakje bij mij bezorgd. Ze zouden een briefje bij je in de brievenbus doen, maar dat heb je blijkbaar nog niet gezien.' Hij gaf haar een kleine doos, die ze aanpakte en vluchtig bekeek. 'Was het belangrijk?'

'Nee, niet echt. Aan de afzender te zien is het een boek dat ik een tijdje geleden besteld heb.' Het pakje was dan ook op haar oude adres afgeleverd en blijkbaar door de nieuwe bewoner doorgestuurd. Wat een gedoe voor een impulsaankoop die ze eigenlijk al vergeten was. 'In ieder geval bedankt. En sorry voor het ongemak, ik heb nog geen tijd gehad om de post te bekijken.' Ze keek naar de stapel papier die nu gedeeltelijk verfrommeld achter de deur lag. Oeps. Nou ja, het zou toch grotendeels reclame zijn. Ze moest zo snel mogelijk zo'n sticker regelen waarop stond dat ze geen ongeadresseerde post wilde hebben, besloot ze.

Jonas schraapte zijn keel. 'Ik eh… ik hoop dat je me niet direct als een enorme bemoeial gaat beschouwen, maar… ik vroeg me af of je hulp nodig hebt.'

'Hoezo?' Ze volgde zijn blik naar de rommel in de gang. 'O, dat! Nee, dat is geen probleem.

Ruim ik nog wel op. Ik ben nog maar net verhuisd.'

'Ja, dat bedoel ik juist. Ik ben niet de enige in de buurt die zich zorgen maakt. Om eerlijk te zijn ben ik min of meer gestuurd door onze overbuurvrouw. Ook een beetje een koppelpoging, ben ik bang, maar ze had wel gelijk. Het kwam een beetje raar over en dan vraag je je toch af…'

'Wat? Ik begrijp niet wat het probleem is.' Behalve dan dat haar nieuwe buurman nogal spraakzaam was. Hoe kon ze dit gesprek afkappen zonder heel erg onbeleefd te worden?

'Dat zal ik je uitleggen.' Hij keek haar ernstig aan. 'Vier dagen geleden kwam er een verhuiswagen voorrijden. We zagen dat er een heleboel spullen naar binnen gedragen werden, de verhuizers gingen weg, je gordijnen gingen dicht en verder… helemaal niets. Vier dagen lang.'

Max zuchtte. Ze werd duidelijk goed in de gaten gehouden. 'Oké, ik snap wat je bedoelt. Maar er is niets aan de hand. Ik had migraine en dat moet ik nu eenmaal gewoon uit laten woeden. De afgelopen paar dagen heb ik grotendeels in bed doorgebracht.'

'En in het donker. Juist. Dat verklaart het.'

Onderzoekend keek hij haar aan. ‘Is het nu over? Heb je genoeg medicijnen?’

‘Ja. Op beide vragen.’ Ze glimlachte, ondanks haar ergernis over de bemoeienis waar ze echt niet op zat te wachten. ‘Hoor eens, ik vind het erg lief van jou en de overbuurvrouw, maar ik kan mezelf prima redden. Nu moet ik dringend aan het werk, want ik heb vier dagen in te halen. En ik zal er maar meteen bij vertellen dat ik niet bepaald kantooruren aanhoud, dus het zou best kunnen dat het hier wel vaker een paar dagen heel donker en stil lijkt te zijn.’

‘Wat voor werk doe je?’

‘Computerwerk. Programmeren, systeemonderhoud, dat soort dingen.’ Ze was niet van plan hem alle details te vertellen.

‘Klinkt ingewikkeld. Ik ben een sukkel met computers. Maar nu weet ik bij wie ik moet zijn als ik hulp nodig heb.’ Hij lachte innemend, maar blijkbaar weerspiegelde haar gezicht de gevoelens van afkeer die bij haar opborrelden, want de lach verdween en hij zei vlug: ‘Niet dat ik je voortdurend lastig ga vallen, hoor.’

Hij keek haar nog even aan alsof hij hoopte dat ze iets vriendelijks zou zeggen, maar het enige wat Max wilde was dat hij weg zou gaan en haar met rust zou laten. En blijkbaar was

dat duidelijk te zien.

'Oké, goed. Ik zal je niet langer ophouden. Leuk om kennis met je te maken.' Het klonk alsof hij het tegendeel bedoelde, maar dat had ze wel verdiend. Ze knikte en maakte een gebaar met het pakje in haar hand. 'Bedankt.'

'Geen dank. Ik zie je nog wel.'

Ze duwde de deur dicht en slaakte een diepe zucht. Dat had zij weer. Er werd overal beweerd dat mensen steeds individueler werden en zich steeds minder van elkaar aantrokken, maar zij woonde blijkbaar naast de enige ontzettend vriendelijke man in de hele stad. En ze was realistisch genoeg om niet te denken dat hij bijbedoelingen had, ondanks die opmerking over de koppelpoging van de overbuurvrouw. De spiegel in de gang, die er trouwens alleen maar hing omdat de vorige bewoner hem had achtergelaten, bewees dat er weinig aantrekkelijks te zien was. Dat was normaal gesproken al zo, maar na een hoofdpijnaanval leek ze meer op een vogelverschrikker dan op een mannenmagneet. Afgezien nog van het feit dat ze allesbehalve een ideaal figuur had. Nee, hij was gewoon écht vriendelijk. Maar dat betekende nog niet dat zij ook vriendelijk tegen hem ging doen. Niet meer dan nodig was om beleefd te

blijven in ieder geval. Ze had simpelweg geen behoefte aan dat soort dingen.

Ze stapte weer over de dozen in de gang heen en liep de huiskamer in, waar ze min of meer een werkplek gecreëerd had. Voor zover een stapel apparatuur, twee grote beeldschermen, een toetsenbord en een muis op een wankele oude eettafel die naam verdienden dan. Maar voorlopig werkte het, al zou ze binnenkort toch op zoek moeten naar een minder wankele tafel. Als het ding doorzakte met al haar apparatuur erop, was het leed helemaal niet meer te overzien. Ze startte haar computer op en liep door naar de keuken.

De koelkast was akelig leeg, maar dat was niet ongewoon. Ze pakte een blikje cola, rommelde wat in de bijna lege keukenkastjes en vond daar een zak zoute chips. Genoeg om de ergste trek te stillen. Na een migraineaanval had ze altijd behoefte aan suiker en vet. Ze grinnikte. Nou ja, wie probeerde ze voor de gek te houden? Ze had sowieso bijna altijd behoefte aan suiker en vet en dat was aan haar te zien ook. Het was maar goed dat ze ook vaak genoeg vergat te eten, want anders zou ze echt dichtgroeien. Ze nam zich regelmatig voor om gezonder te gaan eten, want dit was natuurlijk niet bepaald

de juiste manier om te leven, maar het kwam er niet van. Niet belangrijk genoeg om tijd en energie aan te besteden, waarschijnlijk.

Met de zak chips in haar handen ging ze op de versleten, maar nog steeds comfortabele bureaustoel zitten. Ze typte haar wachtwoorden in en opende haar mail. Bij het zien van de eerste onderwerpen schoof ze haar stoel dichterbij, zette de chips aan de kant en ging geconcentreerd aan het werk.

'Als dit zo blijft, verhuis ik weer,' mompelde ze, toen de bel weer ging. Ze kon ook de draadjes doorknippen en doen alsof ze niet thuis was, bedacht ze, toen ze de deur eindelijk bereikt had. En die dozen moesten ook echt ergens anders heen.

Ze trok de deur open en zag Jonas staan, die verontschuldigend zei: 'Ja, sorry, daar ben ik weer. Maar deze jongeman belde bij mij aan, op zoek naar jou, en ik vond het niet verantwoord hem op dit tijdstip gewoon een deur verder te sturen zonder even te kijken of je wel thuis was.'

Max realiseerde zich nu pas dat het al helemaal donker was en keek naar de jongen die achter Jonas' brede rug vandaan tevoorschijn

kwam. ‘Tijn! Wat doe jij hier?’

‘Ik kom op bezoek in je nieuwe huis. Mag dat soms niet?’ Het klonk brutaal en opstandig, maar Max kende haar twaalfjarige neefje goed genoeg om de wanhopige ondertoon te herkennen. Maar ze zei luchtig: ‘Natuurlijk mag dat. Kom binnen.’

Ze keek Jonas aan. ‘Bedankt.’

‘Hulp nodig?’

‘Nee.’ Ze glimlachte om haar korte antwoord te verzachten, maar duwde daarna de deur dicht, zonder hem verder uitleg te geven. Hij had er tenslotte helemaal niets mee te maken.

In de huiskamer was haar neefje inmiddels op haar bureaustoel neergevallen. Hij wist dat hij niet aan haar computer mocht komen als er programmeercode op het scherm stond, maar ze kon aan hem zien dat hij niets liever wilde dan een potje gamen. En dat mocht dan ook bijna altijd. De gamers in haar vaste groepje hadden hem, na een summiere uitleg, geaccepteerd als één van hen. Niet alleen omdat ze zo aardig waren, overigens. Tijn was jong, maar enorm slim. Hij speelde de meeste van hen er regelmatig uit en het was leuk om hem bezig te zien met de quests in de game die ze zelf speelde. Zijn benadering was heel anders

dan de hare, maar blijkbaar net zo effectief. Ze stonden samen bovenaan de ranglijst. Maar eerst moesten er een paar andere zaken afgehandeld worden.

'Weet je moeder dat je hier bent?'

'Nee.'

Ze maakte een gebaar naar haar mobiele telefoon die naast het toetsenbord lag. 'Bellen.'

'Waarom doe jij het niet?'

'Omdat ik er net zo min zin in heb als jij. En omdat ik niets te vertellen heb. Jij wel.'

'Ze wil toch altijd met jou praten.'

Dat was waar. Zo ging het meestal. Maar dat betekende nog steeds niet dat het niet zijn verantwoording was om te bellen.

'Natuurlijk. Maar ik wil dat jij de kastanjes uit het vuur haalt. Die liggen er tenslotte door jou.' Ze fronste. 'Rare uitdrukking eigenlijk, als je erover nadenkt. Wie legt er nou kastanjes in het vuur? En waarom zou je ze er dan weer uit willen halen? Of hebben we het hier over tamme kastanjes? Die kun je poffen, geloof ik. Maar dan lijkt het me nog niet handig om ze zomaar in het vuur te mikken.'

Tijn deed zijn mond open en ze zag aan zijn gezicht dat hij wel zin had om een oeverloos verhaal af te gaan steken waarin kastanjes en